

det hidtil har været i den Retning; vil man altsaa sikke sig derimod, maa man have det lovbekræftet; det er den eneste Sikkerhed, man kan have. Man seer, hvorledes ved Ministerkabinetet de modsatte Meninger kunne fremkomme fra dem, som et tidligere Ministerium har vedkjendt sig; man seer, hvor forskjelligt det ene Ministerium kan stille sig ligeoverfor det andet, at man efterhaanden maa stille sig det klart, at den ene Ministers Ord og Løfter — desiovrere, den samme Minister opfylder dem ikke engang, vi have jo faaet mange Løfter af en Minister, uden at han selv har opfyldt dem — ikke kunne binde hans Eftermand i Ministeriet. Vi have desuden hørt af den ærede Indenrigsminister, at det vilde være en Urimelighed at antage, at han skulde føle sig bunden ved hvad hans Formand havde lovet; altsaa, vil man sikke sig denne Reform, saa sætte man den ind som en Bestemmelse i denne Lov. — Med Hensyn til det Spørgsmaal, der jo rammer begge de to Paragrafer, hvorom der her er Tale, at Folkethinget skulde ved Afgjørelsen faae en altsaa overveienende Indflydelse, da maa jeg bemærke, at en saadan Fremgangsmaade bestandigt er fulgt, saalænge vi have behandlet Finantsloven; at mange Embedsmænds Lønning er fastsat ved Finantsloven, det er jo aldeles ikke noget Nyt, det er Noget, som Ingen før, det jeg kan erindre, har modsat sig af den Grund, at det skulde være Noget, hvorved Folkethinget fik en altsaa overveienende Indflydelse, og at den Mening heller ikke tidligere har gjort sig gjældende hos den ærede Indenrigsminister, det ligger jo klart for, idet det Forslag, som her nu staaer i § 26, er bragt frem for Folkethinget af ham, og det er skrevet af ham selv ordlydende, som det nu foreligger; dette er skeet for to Aar siden.

Den ærede Minister kjenner mere end de allerfleste Andre til de constitutionelle Former og veed, hvad der kan stilles op som Forbrin-

ger om, hvad der skal bestemmes i Finantsloven, og han har, som sagt, selv affattet det Forslag og har været med at indbringe det som Medlem af et Lønningsudvalg. Det er altsaa ligeledes for den ærede Ministers Vedkommende Noget, som har været ham fremmed lige til den aller sidste Tid, at det skulde være Folkethinget, der derved fik en altsaa overveienende Indflydelse. — Hvad Forslaget til den nye § 29 angaaer, da kan denne Indvending jo i langt ringere Grad reises derimod, da Tiden for en Lønningslov angaaende dette Forhold er udflydt i 5 Aar. Jeg skulde mene, at der derved er indbrummet en meget rundelig Tid til at forfatte et Udkast til en saadan Lønningslov og til at forhandle med Rigsdagen saaledes, at selv om det ikke skulde blive vedtaget i den første eller i den anden Session, hvori det blev forelagt, var der ialtsald Tid nok til, at et saadant Lovforslag kunde komme igjennem, inden de 5 Aar ere forløbne. Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa, at efter Slutningsparagrafen i nærværende Lovforslag skal denne Lov omtrænt til samme Tidspunkt som disse 5 Aar ere udløbne, underkastes en Revision, og jeg holder mig overbeviist om, at der ikke vil være det Mindste til Hinder for, dersom det havde viist sig i Løbet af disse 5 Aar, at der fra Regjeringens Side var arbejdet hen til at faae en saadan Lønningslov bragt istand, og at der paa Grund af andre Omstændigheder — ikke begrundet paa Regjeringens Uvillie derimod — ikke til den Tid var udkommen en Lønningslov, at Revisionen da kunde udstrækkes endnu længere. Det forekommer mig at være et Forsvar for at vedtage denne Paragraph, som har Meget for sig, at den Termin, der her er bestemt for Lovens Revision, kan udsættes, naar Rigsdagen maatte erkjende, at det, at Lønningsloven ikke er kommen ud, ikke har været begrundet i Modvillie imod Sagen fra Regjeringens Side.